

Posiedzenie Rady Administracyjnej Europejskiej Federacji Medycyny Wewnętrznej

Helsinki, 9–11 maja 2013 r.

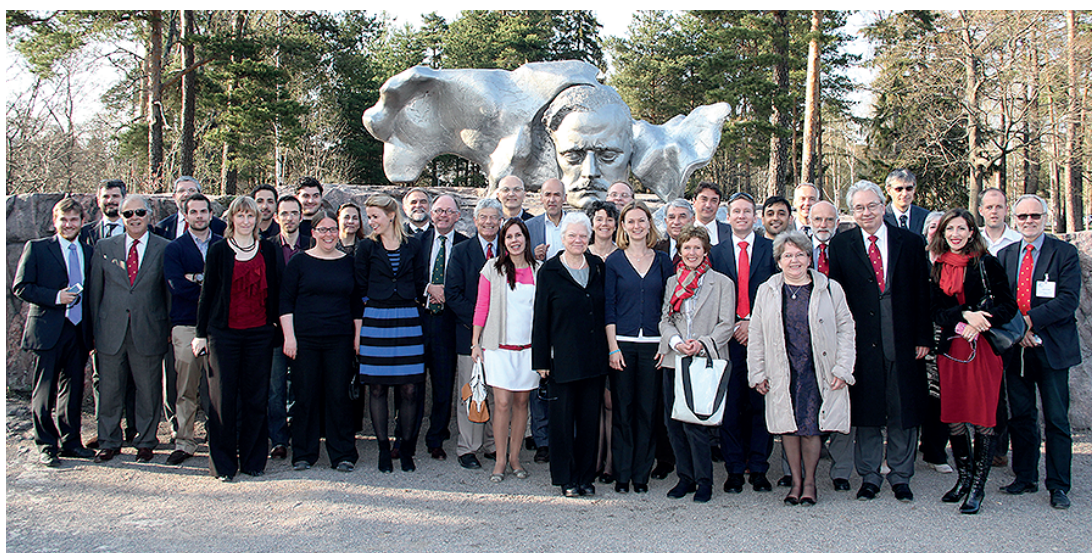
Administrative Council Meeting of the European Federation of Internal Medicine

Helsinki, May 9-11, 2013

Spotkania Rady Administracyjnej Europejskiej Federacji Medycyny Wewnętrznej odbywają się dwa razy do roku, przy czym jedno posiedzenie jest połączone z dorocznym kongresem europejskich internistów, a drugie odbywa się niezależnie od tej konferencji naukowej. Pierwsze spotkanie w 2013 r. odbyło się w Helsinkach i było po raz pierwszy w historii spotkań w ramach Europejskiej Federacji Medycyny Wewnętrznej zorganizowane w Finlandii.

9–11 maja 2013 r. w hotelu Hilton Kalastajatorppa, położonym malowniczo na obrzeżach Helsinek, spotkało się blisko 60 delegatów z krajów członkowskich i władze Federacji. Program spotkania był obszerny, a dyskusje towarzyszące omawianiu poszczególnych zagadnień często bardzo burzliwe.

Trudnym i nieco kontrowersyjnym punktem była propozycja Komitetu Wykonawczego Europejskiej Federacji Medycyny Wewnętrznej dotycząca podwyższenia składki członkowskiej. Organizacja jest federacją narodowych stowarzyszeń lekarzy internistów. Towarzystwa narodowe płacą składkę w wysokości 1,25 EUR od każdego członka. Po przedstawieniu wielu nowych kierunków

Fot. Helsinki, Sibelius Park, 10 maja 2013 r. Uczestnicy posiedzenia Rady Administracyjnej Europejskiej Federacji Medycyny Wewnętrznej pod pomnikiem Jeana Sibeliusa, dłuta Eila Hultunrena (odstąpionym w 1967 r.).

działań Federacji jej obecna przewodnicząca Maria Domenica Cappellini z Włoch i skarbnik Faustino Ferreira z Portugalii zaproponowali podwyższenie składki do 2 EUR od członka. Dla dużych towarzystw (np. Niemieckiego Towarzystwa Medycyny Wewnętrznej) różnica w wysokości odprowadzanej składki wyniesie kilka tysięcy EUR. Propozycja nie była uprzednio ogłoszona i dlatego większość delegatów postanowiła, aby przed ostatecznym głosowaniem dać im możliwość porozumienia się z władzami towarzystw narodowych. W tej sytuacji podjęcie decyzji przełożono na później. Wydaje się, że przedstawiona propozycja wynika zarówno z pogarszającej się sytuacji finansowej niektórych krajów Europy, jak i faktycznego zwiększenia aktywności Europejskiej Federacji Medycyny Wewnętrznej. Głównymi źródłami dochodów dla Federacji są zyski z corocznych kongresów i składki członkowskie. Siedzibą biura Europejskiej Federacji Medycyny Wewnętrznej jest Bruksela, gdzie znajduje się stały sekretariat (Aneta Trajkovska) i niezależne biuro organizacji kongresów Congrex. Wydatki to przede wszystkim organizowanie szkół dla młodych internistów, a także podróże władz Federacji w celu wzmocnienia pozycji medycyny wewnętrznej w Europie i współdziałania z American College of Physicians.

Dość mocno nagłośniono podczas spotkania pierwsze udane kroki władz Europejskiej Federacji Medycyny Wewnętrznej w kierunku uzyskania porozumienia z władzami Unii Europejskiej. Ich wyrazem jest opracowanie dokumentu European Federation of Internal Medicine – European Union Strategy. Podpisany dokument jest deklaracją woli współpracy, niewątpliwie ważną, ale bez możliwości obciążenia stron. Unia Europejska uznała Europejską Federację Medycyny Wewnętrznej za reprezentanta środowiska internistów kontynentu, co wydaje się bardzo ważne (w Unii Europejskiej funkcjonują organy ds. opieki zdrowotnej i specjalizacji lekarskich), poza tym obie strony zobowiązały się do wymiany informacji i ułatwienia starań o ubieganie się o fundusze unijne dla Federacji. Ze strony Federacji w pracach negocjacyjnych uczestniczy Jan Willem Elte (Holandia, sekretarz), Maria Domenica Cappellini (Włochy, prezydent) i Frank Bosch (Holandia, prezydent elekt).

Dużo uwagi poświęcono czasopismu Europejskiej Federacji Medycyny Wewnętrznej – *European Journal of Internal Medicine*. Problemy te omawiali Pier Mannucci, redaktor naczelny, i Karena Grundy reprezentująca wydawnictwo Elsevier. W obecnym roku spodziewane jest zwiększenie *impact factor* czasopisma do 2,00, a także częstotliwości ukazywania się z 8 do 10 zeszytów rocznie. Zapowiedziano też stworzenie nowego elektronicznego czasopisma poświęconego tylko prezentacji przypadków klinicznych, które nie są ogłaszane w *European Journal of Internal Medicine*. Należy wspomnieć, że czasopismo to jest organem lub afiliowane przez kilka towarzystw narodowych, w tym Towarzystwo Internistów Polskich. Idea wspólnego czasopisma nie pozostaje w sprzeczności z wydawaniem własnego pisma naukowego lub naukowo-informacyjnego. Dla małych towarzystw narodowych duże znaczące pismo jest nie tylko przydatne, lecz także istotnie podnosi ich prestiż, natomiast dla większych towarzystw narodowych czasopismo europejskie jest organem afiliowanym, a więc „nie koliduje” z pismem narodowym. Piszę o tym, ponieważ mam odczucie, że obecne lata to okres zmiany funkcji i miejsca czasopism naukowych. Stają się one bardziej międzynarodowe, język angielski jest już *lingua franca* młodych lekarzy całej Europy, a funkcje informacyjno-organizacyjną przejmują strony internetowe towarzystw i zjazdów. Dlatego narodowe czasopisma przechodzą dość szybko na język angielski i stają się pismami ponadnarodowymi, przykładowo regionalnymi. Można przypuszczać, że taka tendencja będzie się kształtować również w reumatologii europejskiej.

Ważną i już sprawdzoną inicjatywą jest organizacja Europejskich Szkół Internistycznych. Są to: szkoła letnia, która co 2–3 lata jest organizowana w innym kraju, oraz szkoła zimowa, od kilku lat organizowana w Szwajcarii. Są to tygodniowe spotkania niezbyt licznej (ok. 50–60 osób) grupy młodych internistów (głównie lekarzy w trakcie specjalizacji), którzy w ciągu tygodnia uczestniczą w wykładach i warsztatach szkoleniowych. Koszt uczestnictwa wynosi około 1000 EUR i jest pokrywany albo przez towarzystwo narodowe, albo zainteresowanych uczestników. Europejska Federacja Medycyny Wewnętrznej dofinansowuje podróż wykładowców i czasami przyznaje stypendia dla lekarzy z krajów, których towarzystwo nie jest w stanie dofinansować udziału uczestników. W 2013 r. szkołę zimową zorganizowano w Saas-Fee w Szwajcarii (21–26 stycznia 2013 r.), a szkoła

letnia odbędzie się 1–7 września 2013 r. w hotelu Lykia Lodge Nevşehir (Kapadocja, Turcja). Kolejne szkoły (2014 r.) są planowane w Szwajcarii (zimowa) i na Sardynii (letnia). O planach organizacji szkoły na Sardynii mówił Nicola Montano. O organizację szkoły zimowej od 2015 r. ubiegają się Norwegia i Łotwa. Propozycję w imieniu Łotwy przedstawiła Ieva Ruza. Ze względu na nieobecność przedstawiciela Norwegii podjęcie decyzji w tej sprawie przesunięto na następne spotkanie. Zgodnie z tradycją szkoły letnie przez kilka lat będą się odbywały w tym samym miejscu, tj. na Sardynii.

Jednym z wiodących kierunków działań Europejskiej Federacji Medycyny Wewnętrznej są te mające na celu zwiększenie roli i pozycji interny w organizacji lecznictwa poszczególnych krajów. Temu celowi służą spotkania dwustronne władz Federacji z internistami poszczególnych krajów, organizowane podczas narodowych zjazdów lekarzy chorób wewnętrznych. W ostatnim czasie takie spotkania odbyły się w Niemczech, Rumunii, Hiszpanii, Turcji i Wielkiej Brytanii. Ich ocena była zróżnicowana. Dla niektórych krajów współpraca z Europejską Federacją Medycyny Wewnętrznej wydaje się ważna i lekarze z tych krajów są zainteresowani współdziałaniem, dla innych problematyka międzynarodowa ustępuje miejsca problemom istotnym na poziomie kraju, a z powodu słabej znajomości angielskiego lekarze interniści tych krajów są mało zainteresowani sprawami Federacji. Pokazuje to duże odmienności w sytuacji lekarzy i organizacji lecznictwa w poszczególnych krajach. Podobnym problemem jest działalność grupy roboczej zajmującej się określeniem miejsca i znaczenia interny w całokształcie lecznictwa i przekazywania tego stanowiska do władz narodowych i międzynarodowych.

Rada Administracyjna Europejskiej Federacji Medycyny Wewnętrznej przyjęła dwa kolejne kraje. Członkami Federacji zostały towarzystwa internistów Cypru i Albanii. Dyplom przyjęcia do Federacji odebrał w imieniu Cypryjskiej Federacji Medycyny Wewnętrznej George Mitiadous. Kolegom z Albanii dyplom zostanie wręczony na następnym spotkaniu. Na kolejne kadencje wybrano członków Komitetu Wykonawczego Serhata Unala (Turcja) i Lubosa Kotika (Czechy).

Ważnym i długo omawianym problemem jest organizacja Europejskich Kongresów Internistycznych. Od kilku lat toczy się dyskusja nad zmianą modelu tej konferencji. Najbliższy 12. Europejski Kongres Medycyny Wewnętrznej odbędzie się w Pradze 2–5 października 2013 r. Będzie to pierwszy kongres w Europie Środkowej. Jego organizator Richard Češka oraz przewodniczący komitetu naukowego Jiří Vidimsky przedstawili problemy organizacyjne i ustosunkowali się do wcześniejszych dyskusji o tematyce kongresu. Problemem jest wypośrodkowanie pomiędzy omawianiem zagadnień wysokospecjalistycznych i ogólnointernistycznych. Do udziału w kongresie zaproszono kilku wykładowców z Polski, m.in. Andrzeja Więcka, Adama Torbickiego i Eugeniusza J. Kucharza. Kolejny kongres w 2014 r. odbędzie się w Genewie (14–16 maja 2014 r.). Jego przewodniczący nie mógł przyjechać, ale rozmawiał ze zgromadzonymi w Helsinkach za pośrednictwem telełączy.

W 2015 r. kongres odbędzie się w Moskwie. Wybór tego miasta jako miejsca kongresu był przedmiotem dyskusji już dwa lata temu. Obecnie delegacja rosyjska (Valentin Kokorin, Andrey Spassky) przedstawiła przygotowania do imprezy z wielkim rozmachem. Nadano im ważną państwową rolę, czego wyrazem był udział w posiedzeniu Rady Administracyjnej Europejskiej Federacji Medycyny Wewnętrznej senatora, członka Rady Federacji Rosyjskiej, Tatiany Sawickiej.

Philippe Jaeger (Szwajcaria) i Daniel Sereni (Francja) omówili działalność Europejskiej Fundacji Medycyny Wewnętrznej. Zorganizowała ona m.in. uroczysty koncert w Paryżu, który pozwolił zgromadzić znaczne środki finansowe. Z pieniędzy tych jest finansowany m.in. coroczny kurs podstaw pracy naukowej dla internistów, który cieszy się wielkim powodzeniem.

Przedstawiono też raporty grup roboczych. Na uwagę zasługuje Grupa ds. Chorób Rzadkich (Lorenzo Dagna, Włochy). Dużo uwagi poświęcono działalności grup młodych internistów, którymi przez dłuższy czas kierowała Lenka Bosanska (Niemcy), a obecnie funkcję tę przejęła Carle Arañjo z Portugalii.

Należy też wspomnieć o programie wymiany między poszczególnymi krajami miejsc stażowych dla lekarzy specjalizujących się w chorobach wewnętrznych. Jest to pomysł godny uwagi także w innych dyscyplinach medycznych.

W drugim dniu spotkania, zgodnie z tradycją, Fińskie Towarzystwo Medycyny Wewnętrznej przyjęło uczestników kolacją zorganizowaną w restauracji Ravintola Boathouse na małej wyspie Liuskasaari, w czasie tej kolacji przygrywał zespół Claes Andersson Trio.

Ostatni dzień spotkania organizatorzy przeznaczyli na zwiedzanie miasta Porvoo (szwedzka nazwa: Borgå, rosyjska: **Борго**), które odegrało znaczącą rolę w dziejach państwa. Prawa miejskie Porvoo uzyskało ok. 1380 r., a po wojnie rosyjsko-szwedzkiej w 1809 r. car Aleksander I ustanowił tutaj pierwszy fiński parlament (tzw. **Борговский сейм**), który uchwalił konstytucję Wielkiego Księstwa Finlandzkiego, zapewniającą pewną autonomię Finom. W mieście zachowało się stare miasto (Vanha Porvoo) i katedra (Porvoon tuomiokirkko), znana również z podpisanego w 1992 r. porozumienia między kościołem luterańskim i anglikańskim (Porvoo Common Statement). Jedną trzecią mieszkańców Porvoo stanowią Szwedzi i dlatego szwedzka nazwa miasta – Borgå – jest także używana. Z wycieczki do Porvoo uczestnicy spotkania powrócili statkiem do Helsinek.

Spotkania Rady Administracyjnej zawsze są okazją do nawiązywania nowych kontaktów i odnawiania starych znajomości. Dla uczestników z Polski: Anny Kotulskiej i Eugeniusza J. Kucharza, była to okazja do spotkania z kolegami z kilku krajów. Spotkanie przedstawiam dość szczegółowo, jestem bowiem przekonany, że omawiane problemy w wielu aspektach można przenieść do środowiska reumatologicznego. Następne spotkanie odbędzie się w Pradze (2013 r.), a spotkania w 2014 r. są planowane w Genewie i Tartu.

Eugeniusz J. Kucharz, czerwiec 2013 r.